

Rozhodnutí Lidového soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 4. 1957, sp. zn. 2 T 39/57

Číslo: 84/1957

Právní věta:

Při zanedbání povinné výživy se pachatel dopouští tolika trestných činů podle § 210 (odst. 1 nebo 2) tr. zák., kolik samostatných závazků vyživovat nebo zaopatřovat jiné osoby splatných v různé době po případě na různých místech pachatel zaviněně poruší.

Soud: Lidový soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 12.04.1957

Spisová značka: 2 T 39/57

Číslo rozhodnutí: 84

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Alimentace, Povinná výživa, Zanedbání povinné výživy

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obžalovaný v době od 1. května 1954 do února 1957 jako otec nezletilých dětí M a N žijících u své matky K neplatil soudem určené výživné v částce 5.340 Kčs a v době od 1. července 1956 do února 1957 neplatil výživné na své další dítě O žijící u druhé manželky obžalovaného L.

Lidový soud uznal obviněného vinným dvěma trestnými činy zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1 tr. zák.

Odůvodnění:

Ze zpráv veřejné bezpečnosti, ze spisů opatrovnického soudu, dále z výpovědí matek dětí a z doznání obžalovaného zjistil soud, že obžalovaný, který je otcem dvou dětí, a to M a N, jež žijí u své matky K, a dalšího dítěte O žijícího u své matky L, neplatí výživné na tyto děti. Podle pravomocného usnesení opatrovnického soudu z 16. března 1951 jest obžalovaný povinen platit na výživu a výchovu svých dětí M a N po 80 Kčs (v nových penězích), počínajíc dnem 1. března 1951, a podle rovněž pravomocného usnesení opatrovnického soudu ze 4. prosince 1956 má platit na své další dítě O rovněž 80 Kčs měsíčně, počínajíc dnem 1. července 1956. Obžalovaný však od 1. května 1954 na výživu M a N zaplatil jen nepatrné částky, takže jim dluží na výživném dohromady do února 1957 celkem 5.340 Kčs. Na výživném pro další dítě O nezaplatil v době od 1. července 1956 do února 1957 vůbec nic.

Obžalovaný své jednání doznává, hájí se však tím, že jeho zdravotní stav mu nedovoluje pracovat. Z lékařského potvrzení založeného ve spisech soud však zjistil, že obžalovaný je práce schopen a že nemůže vykonávat jen těžkou fyzickou práci. Jak obžalovaný doznal a jak vyplývá ze zprávy veřejné bezpečnosti, obžalovaný vystoupil z JZD, kde dříve pracoval, a od té doby si práci nehledal a též nepracoval, ačkoli je schopen při nejmenším lehké práce, takže by při dobré vůli mohl plnit alespoň částečně svou vyživovací povinnost vůči svým dětem. Poněvadž obžalovaný, byť i jen z nedbalosti neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat své jmenované děti, naplnil znaky trestných činů zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1 tr. zák. Při tom se porušení povinnosti poskytovat výživu dotýkalo různých objektů. Pokud jde o děti M a N žijící společně u své matky K a ohledně nichž obžalovaný neplnil svou vyživovací povinnost v téže době (t. j. v době od 1. května 1954 do února 1957), vykazuje jeho jednání místní i časovou souvislost a tentýž způsob zavinění, takže se tím dopustil jediného trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1 tr. zák. Naproti tomu, pokud jde o další dítě obžalovaného O, žijící na jiném místě u druhé manželky obžalovaného L a ohledně něhož obžalovaný nesplnil svou vyživovací povinnost v jiné době, nutno jednání obžalovaného posuzovat jako samostatný trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1 tr. zák. Po subjektivní stránce nelze tu tvrdit, že obžalovaný se rozhodl ještě v době, kdy neplnil stanovenou povinnost poskytovat výživné svým dětem M a N, že nebude plnit povinné výživné i na další dítě, které se narodilo později a ohledně něhož byla též později stanovena soudem povinnost platit výživné. V daném případě šlo o různé závazky obžalovaného k výživě (po případě k zaopatření) jeho dětí. Z těchto závazků spolu časově i místně souvisely závazky k výživě (zaopatření) dětí M a N, jež také obžalovaný po tutéž dobu porušoval, kdežto závazek obžalovaného k výživě jeho dalšího dítěte O a též porušení povinnosti z tohoto závazku plynoucí s předchozími závazky a s předchozím porušováním povinnosti tyto závazky plnit ani místně ani časově spolu nesouvisely. Dopustil se proto obžalovaný dvou samostatných trestných činů zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1 tr. zák., jimiž byl uznán vinným.